

אין דורשין פרק שני חגיגה

טו.

עין משפט נר מצוה

א ומי פ"ח מהלכות יסוד
המורה הלכה י"א:

הגהות הב"ח

(א) ב"ח אינו מורשת דלמא
שעיקרה נמי יורה: (ב) שם
דלמיהבא ליה כחשא חרא
שעתא ביזמא (ג) שם
ולמיתבבא ומיחא: (ד) שם
שעתא חס ושלום שמי רשות
יש בשמיים מיד אפסוקי:
(ה) שם חס מאחר שידע
כבודו ויגדל בי חסר האיל
ואיעריר ט' למיתא רעה
לשבת ליל ויתבט נפך
נמחק: (ו) שם כן אביה אה
ששפך יצא בכל הארץ
עקר סוגיא: (ז) שם כל מה
שנבא הקב"ה בעולמו ברה
נגדו: (ח) שם לאתן כלי
זמנות ריב פ"ח א"ל
האלהים אפילו ככלי
הרס אבל ריש כ"י: (ט) שם
וכל זמנות הללו אפי"ס
שנבחרו ישי: (י) שם אחר
לו והלא כנר משמתי:
(יא) שם למתן מורה מפי
כיון שהשני לתארוכה שבת
אמר לו מלך: (יב) תוב"ד ר"ה
ומחיה וכו' להדיע שאין
לוי יבולת יותר משמתי
לכ"ל: (יג) ר"ה זכור וכו' והיה
הוכר ביה מורה ואמרוהו שבת
תלמוד דהוה חסו ליה משבת
באורייתא חסו קטיל ולא
עוד אלא דהוה על וכו' קמי
ספרא והוה אמר מאן
אלין יתבין עבדן האל ט'
ובין דהוה שמעין כן הוון
שבקין ליה ואלוין לון
וקאמר ליה לרבי מתי וכו'
כר' פקודא דרש ליה וכו'
ברך את איווב מראשיתו
בזכות מלכות ומעשים טובים
שהוה ביה מראשיתו ומימי
ליה טוב לחריה דבר וכו' אלא
טוב לחריה דבר כשהוה טוב
מראשיתו וכו' היה העפשה
לחריה אביו מגדלו וישראל
היה ויהי שכל למהלך
אוהו קרא וכו' אמר ר"א
לרבי ירושע דבן זלפין
עסקין וכו' עסקין אבין
ימי אמר לון אמי רבתי
מה כלתא לשפוק את ביתי
עלי אמר לו מ"ו אלא וכו'
הייט ויתבין בדבריו מורה
וכי הדברים שמתין נמתימן
מטיי והיהה האש מלחך
כביבויי מלחוייכא מטיי
נתימן מטיי לא כלש
אמר לתן אבוייה האיל וכו':
(ט) בא"ד שרפה אדם אחד
שנטל כנפים: (י) בא"ד והיה
אחיו המין משפעה נטפה
בענא: (יא) רבי פירוש כלרס של
ענא: (יב) בא"ד דומה
שמתין משונה נפטר רבי מן
דקדוניה ירדה אש מן
השמים ושרפה את קבור
ואמרי ליה לרבי מאיר הא
קבורא דרבך איתקד מה
עבד אחא וקא פריס:
(יג) בא"ד טוב ה' לכל ואש
לא מ"ל ויתבט יגאל לר"מ
(יד) בא"ד אמרו ליה לר"מ
לון אמרו וכו' אמר לון אנא
מקרב לרבי קדמו:

לעיו רש"י

בשטרנאריי... פ"ח.

ומחיהו שיתין פ"ח. להודיע (א) לו שאין יכולת למטערין
יומר מאחריי: שובבו בנים שובבים. צירושלמי
מפרש למה אירע לו כך ואיכא טפי מקראות שדורש והיה הורג
(ב) דויני דברי מורה ואמר כל תלמוד דהוה חסו ליה הוה קטיל ולא עוד
דהוה על לנית ועדא הוה חסו טילא
קמיה סופרא ואמר מאן אלו עבדין
הכא כו' כיון דהוה שמעין ליה שבקין
ואלוין וקאמר ליה ר"מ מאי דכתיב
(ו' וי' בירך) את כל אשר לאיוו
למשנה (איוו מב) ואמר לו שפלי לו
ממונו והוה השיב שר"ע דרש ליה
בזכות מלכות ומעשים טובים כך
מראשיתו ומימי ליה טוב לחריה דבר
דבר מראשיתו ודרשי ליה ר"מ לחדס
שהולד נטיס צילדמו וממו וזקוקמו
הולד ומתקיימו ואמר לו ר"ע רבך
לא כך דרש אלא טוב לחריה דבר
שהוה טוב מראשיתו (ובין) הוה
המעשה אבוייה אפי"ס מגדלו
ירושלים וציוס שנא להולוי קרא לכל
גדולי ירושלים והוכינן צבת אלא
ולר"א ולר' יהושע נמקוס אחר מן
דלכלין ושמן שרין מטפתין ומרקדים
אמרי עד דלפין עסקין דידהו נעסוק
צדיקן ישנו ומעסקין וצדיקן רבך
ירדה אש מן השמים ודכריה אומן
אמר לון אבוייה אלא גברין מה באתם
לשרוף צימי אמרו לו מ"ו אלא יושבין
היינו וזמתינן דברי מורה ממוה
לגבויי ומניחאס למבוייס וכו' ומה
הדברים שמתין כמתימן מטיי לא
באש נתנו אמר הוה וכו' כהה של
מורה אש יתקיים הכן הוה למורה
אוי מפרשי ולפי שלא היה נהנו
לשמים לפיכך לא נתקיימו בו ובמקום
שיס נגמרא שלנו אחרי הפרגוד יש
לשם מאחורי צית קדשי הקדשים עד
איתא התם שהיה רובב ציבוי"כ שחל
להיות נשבת ושמע כו' ומימי ההוה
דפרק קמא דקדושין (דף ל"ג): שרפה
(ט) אחד שנטל כנפים ושילת את האש
וכי איתמי נפל ומת ולא היה דורש כו'
יעקב דמיימי התם ועוד איתא שרפה
לשון רבי יהודה הנחמס נתון פני
כלל והיינו נבדל רבה דקדושין ורבי
נתן אומר כשהיה אמו מעוברת ממנו
עברה לפני ע"ו והרימה מאומו המין
ואכלה היה אותו המין (י) מודעוה
בגופה (י) כענא ולכסוף חלה ממנוה
לאמרו לו לר"מ רבך אבאיש אול גוה
לכרתי ואל"ל חור כך אמר אי הדנא
מתקבלין אמר ליה והכתיב (ה'ה"ס) ו
משנ אנוש עד דכא ומאמר שזכו בני
אדם ככה אלישע ופטר א"ר מאיר
דומה שמתין משונה נפטר (ט) וכי מן
(דקדוניה) ירדה אש מן השמים
ושרפה אותו ואל"ל לר"מ הא קבר
דרבך (אוקיד אחא) וקא פריס
גלימיה עליה ואמר ליה (פה) הלילה
וג' (רות ג) לני פה בעולם הזה
שדומה לילה והיה צנוקר לעולם הזה
ימסין גלגלן וגלגלן אכרי ליה (ט) אין
לרבי קדמוי ונתן כן לאנא א"ל ושמעין
לך א"ל ולא כן נתנין (מליין מיק הספר
עם הספר מליין אלישע בזכות מורתו:
הא

יכול אני לבעול. שהיה בקי בהטייה וזו נמי נבעלת כן: כאלמנתי.
כלי שרומזין בו כל הגוף וי"ל שהטייה שם אדם שכנת זרע ונכנס
במעיה: מעיקרא. כשיצאת מן האדם: מאין ולאין. מאין מנה ואין
לכך טרוד: לוספ הייסי. מתבונן הייתי במעשה נראשית: ואין
בינין. במקום חינוך מקוס קשרי
כיפת הקרקע בקרקע: גורא דגמלא.
כשמסדרין לוחין של גשר זו אלל זו
אי אפשר שלא תהא ריח בינתיים וכן
גלמי וכן כסי: ססופין. כסופין:
אחר קילן נטישום. קלקל ועוית
נכנסם לפדסם ומקלן הנטיעות.
ולפי שדימה אומן נחמלת הדברים
לנכנס לפדסם נקט לשנא קילן
נטיעות: לא עמידה לא גרמין:
לא עורף. דכלל לדין יש להס פניס:
עסוי. עיפות: פולסי. מכת מקל
כשטואלד"י: פוגלא. לנין: ממישרא.
ענוה: ונחין לאבדן. על ידי שכתה:
כי
רבי יהושע לתלמידיו עדיין בן זומא מבחין מכדי ורוח אלהים מרחפת על
פני המים אימת הוי ביום הראשון הברלה ביום שני הוא דהואי דכתיב
יודי מבדיל בין מים למים וכמה אמר רב אחא בר יעקב כמלא נימא ורבנן
אמרי כי גורא דגמלא מר זוטרא ואיתימא רב אסי אמר כתיב גלימי דפריסי
אהרדי ואמרי לה כתיב כסי דסחיפי אהרדי אחר קיצין בנטיעות עלוי הכתוב
אומר יאל תתן את פיך לחטיא את בשרך מאי היא חוה מיטטרון דאתיהבא
ליה רשותא (ט) למיתב למיתב וכוותא דישיראל אמר גמירא דלמעלה לא הוי
לא ישיבה ולא תחרות ולא עורף ולא עיפוי שנא חס ושלום כ' חיותיה
(ט) הן אפקוהו למיטטרון ומחיוהו שיתין פולסי דגורא א"ל מ"ש כ' חיותיה
לא קמת מקמיה איתיהבא ליה רשותא למימחק וכוותא דאחר דארתה
בת קול ואמרה ישובו בנים שובבים חוין מאחר (י) אמר הוהיל ואימריד
הוהא גברא מהוהא עלמא ליפוק ליתנהי בהאי עלמא נפק אחר לחרבות
רעה נפק אשכח זונה תבעה אמרה ליה ולאו אלישע בן אבוייה את (י) עקר
פוגלא ממישרא בשבת ויהב לה אמרה אחר הוא שאל אחר את ר"מ לאחד
שיצא לחרבות רעה א"ל מאי דכתיב יגם את זה לעומת זה עשה האלהים
אמר לו כל מה שכרא הקב"ה (י) ברא כנגדו ברא הרים ברא גבעות ברא ימים
ברא נהרות אמר לו ר"ע רבך לא אמר כך אלא ברא צדיקים ברא רשעים
ברא גן עדן ברא גיהנם כל אחד ואחד יש לו ב' חלקים אחד בגן עדן
ואחד בגיהנם וזה צדיק נטל חלקו וחלק חברו בגן עדן נתחייב רשע נטל
חלקו וחלק חברו בגיהנם אמר רב מרשיאי מאי קראה גבי צדיקים
כתיב ילכן בארצם משנה יירשו גבי רשעים כתיב ומשנה שברון שברם
שאל אחר את ר"מ לאחד שיצא לחרבות רעה מאי דכתיב לא יערכנה
זהב וזוכיות ותמורתה כלי פז אמר לו (י) אלו דברי תורה שקשין לקנותן
ככלי זהב וכלי פז (י) ונוהוין לאבדן ככלי זוכיות (י) אמר לו ר"ע רבך לא אמר
כך אלא מה כלי זהב וכלי זוכיות (י) אע"פ שגשברו יש להם תקנה אף
ת"ח אע"פ שסרח יש לו תקנה אמר לו אף אתה חוזר כך אמר לו (י) כבר
שמעתי מאחורי הפרגוד שובו בנים שובבים חוין מאחר ת"ר מעשה באחר
שהיה רוכב על הסוס בשבת והיה רבי מאיר מהלך אחריו ללמוד תורה
מפיו (י) אמר לו מאיר חוזר לאחריך שכבר שיערתי בעקבי סוסי עד כאן תתום
שבת א"ל אף אתה חוזר כך א"ל ולא כבר אמרתי לך כבר שמעתי מאחורי
לינוקא פסוק לי פסוקך אמר לו אין שלום אמר ה' לרשעים עייליה לבי
כנישתא אחריתי א"ל לינוקא פסוק לי פסוקך אמר לו (י) כי אם תכבסי בנתר
ותרבי לך בורית נכתם עונך לפני עייליה לבי כנישתא אחריתי א"ל
לינוקא

תורה אור השלם

1. והארץ יקחה חרוב וחרד
וחרף על פני תרום ורוח
אלהים מרחפת על פני
הים: כראשיית א
2. ויאמר אלהים ידו קרע
בתוך הקים ויהי מבריל בין
מים למים: כראשיית א
3. אל תתן את פיך לחטיא
את בשרך ואל תאמר לפני
המלך כי שגגה היא לפני
ימנך האלהים על קולך
ותכל את מעשה ידך:
קולת ה
4. שובו בנים שובבים נאם
י כי אביו בעלתי בכם
ולקחתי אתכם אחר מעיר
ושנים ממשפטין ורביאני
אתכם און: ירימה ג' ד
5. ביום טובה יהיה טוב
וביום רעה רעה גם את זה:
לעומת זה עשה האלהים
על דברת שלא ימנא
הקדם אחריי ממונה:
קולת ד
6. תחת כשתבם משנה
ובלעה ירת חלקם לכן
בארצם משנה יירשו
שמתה עלים תהיה להם:
יעיניהו א
7. יבשו דרפי ואל אבשה
אני יתרו ממה ואל אחתה
אני תביא עליהם יום רעה
ומשנה שברון שברם:
ירמיהו ז'
8. לא יערכנה קנה וזוכיות
ותמורתה כלי פז:
איב כה ז'
9. אין שלום אמר לו
לרשעים: יעיניהו כה כ'
10. כי אם תכבסי בנתר
ותרבי לך בורית נכתם עונך
לפני נאם אחריי אלהים:
ירמיהו ז' כב

גליון הש"ס

גם' וחישינן שפא באמבטי'
עיריה. שין משנה לתן פ"ו
מל' אשמת הלכה ד' פ"ו
מהל' א"ל ג' י:

מוסף רש"י

ונחין לאבדן ככלי
זוכיות. לא שאין להם תקנה
(שם להם תקנה להם ולחור
לעשות מהן לל' אלא
שנפטרין לשתין ואין מתקיימן
המדרון צ"א.

רבינו חננאל

רבין דהוא למטטרון
דאיתיהבא ליה רשותא חרא
שעתא למיתב למכבב וכווא
דישראל אמר מרבי דלמעלה
באוהו מקוס אין שם ישיבה
שקא שתי רשותה הן. יצהה
כת קל ואמרה שובו בנים שובבים חוין מאחורי רשותא חרא
חיו שיש עליו דך אלא להראת לאלישע שיש לו ארון שהוא עליו זה שאמר אחר משום ר' עקיבא כי רשע מתיירס כנייהם חלקו וחלק הצדיק והצדיק וזכה בני"ע חלקו וחלק הרשע ואסמכוהו קראו זה לכן בארצם משנה
יירשו ומשנה שברון שברם. ד"א לאו דסבכא הן וקרא מדרש הוא ולא עיקר. מיהו אית לן למימר שהמחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה ועונו גדול מאד הוא ועליו ועל כיראם בו נאמר ומשנה שברון